

смѣхътъ на Желябова, този веселъ или иронически смѣхъ, който го не оставя прѣзъ сѣдебното слѣдствие и който ще го застави, щото да посрѣщне съ насмѣшка и потресающата картина на събитието на 1-й мартъ. Но азъ виждамъ между подсѣдимитѣ и такива, които, каквито и да сж били, пакъ не сж въ такова настроение, въ каквото е Желябовъ, и зарадъ това рѣшавамъ се още единъ пжтъ да подложѣ общата печаль на неговата насмѣшка,—зная, че и тѣй трѣбваше да бжде, защото, когато хората плачатъ, Желябовцитѣ се смѣятъ! И тѣй, азъ не мога да не говоря за самото събитие на 1-й мартъ; второ, защото въ настоящитѣ тържествени минути на сѣда, желалъ бихъ за послѣденъ пжтъ широко да разтворѣ прѣдъ подсѣдимитѣ картината на събитието на 1-й мартъ и да имъ кажа: „ако е останала у васъ поне капка способностъ да чувствувате и да разбирате, що чувствуватъ и разбиратъ другитѣ хора, които носятъ образъ Божий — веселете се: това вие сте искали; това е дѣло на вашитѣ ржцѣ, на васъ лежи тази чиста кръвъ“.

Деньтъ 1-й мартъ, кой отъ насъ, кой отъ жителитѣ на Петербургъ не помни, какъ се почна и какъ прѣмина този наистина черенъ день, особеноститѣ на който сж втѣлпени неизгладимо въ паметъта на всѣкого. По обикновеному минаваше недѣлнята, празничната суета на огромния градъ, безъ да гледа на нависналитѣ свинцови облаци на намусеното снѣжно небе; на улицитѣ се прѣливаше празничниятъ потокъ на людското движение и срѣдъ тази пѣстра, спокойна, заета съ своитѣ частни интереси тѣпла, нищо не издаваше, че надъ нея вѣе диханието на смъртъта, но вече се носиха кръ-